Ч. 69. Второк 27 марта (9 цьвітня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Провізория буджету краєвого. — Розрухи росийских студентів а польска молодїж в Варшаві. — З полудневo-африканьской війни).

Видїл краєвий поробив вже відповідні зарядженя в справі управильненя дальшої провізориї краєвого буджету. Ухвалою з дня 31 грудня 1900 дав сойм Видїлови краєвому повновласть побирати в користь фонду краєвого додатки до безпосередних податків через перші три місяцї с. р. в висоті тамторічних додатків. Коли час, на який то провізория була удїлена, мав кінчити ся, удав ся Видїл краєвий до президиї Намістництва з просьбою, аби правительство скликало сойм краєвий в такім часї щоби дати єму можність ухваленя в першім рядї дальшої провізориї, а відтак виповненя иньших краєвого законодавства і господарства дотикаючих праць. Однако колиби скликанє сойму вже в найблизшім часї не могло наступити, в такім случаю просив Видїл краєвий, аби правительство спонукало виданє цїсарского розпорядженя, котре продовжало би провізорию буджетову на дальші три місяцї, т. є. від 1 цьвітня до кінця червня с. р. в висоті краєвих додатків установлений соймом.

З Варшави доносять, що польска університетска молодїж відтягла ся від наміреної росийскими студентами демонстрациї в перший день викладів по великодних сьвятах. Польскі студенти полїтехники також з цїлковитою резервою заховують ся супротив покликів росийских товаришів, котрі хочуть демонстрациями заявити свою солїдарність з рухом який проявив ся в цїлій Росиї. Інтеліґентні круги польской суспільности заохочують свою молодїж до видержаня на пасивнім становищи.

З Трансвалю доносять, що віддїли Бурів крутять ся вздовж цїлого зелїзничого шляху Претория-Коматіпорт, що хвиля перевертають якийсь поїзд а навіть з перед самих окопів Преториї і з перед фронту анґлійских войск зносять патролї і забирають худобу. Рух на зелїзницях північного Трансвалю став ся майже неможливий, хоч в тих сторонах оперує більшість анґлійской армії. В наслїдок того в північнім Трансвалю здержано цїлком зелїзничий рух. Френч мав наново розпочати воєнні операциї „в великім стилю“, перервані — як анґлійскі жерела доносять — в наслїдок мирових переговорів і великих злив, але мусить їх зачинати майже наново, бо Бури використали застій в операциях, дрібними віддїлами попродирали ся через лїнії Френча і знов розлїзли ся по цїлій провінциї. Кіченер хотів завішенє оружия використати в тій цїли, аби его войско, котре було вже вичерпане і несносібне до ніякої воєнної операциї, відпочало; хотів дальшу воєнну акцию здержати аж до хвилї, коли з Анґлїї прийде обіцяних правительством 30.000 сьвіжих войск, аж прийде сьвіже оружиє, амуниция і — що найважнїйше, сьвіжа одїж. Бота здає ся знав о що Кіченерови розходить ся, зірвав переговори скорше і на ново розпочав воєнні операциї. Окрім того Кіченер був тої гадки, що лїпше дати Бурам якісь уступки і скінчити війну, котрої кінця і результату нинї неможна предвидїти. Анґлїйске правительство було иншої гадки і казало предложити Ботї условя, які він неуважаючи єще справу за цїлком програну, мусів відкинути. Один брукссельский дневник доносить, що Сельсбері давав Ботї на случай его капітуляциї, посаду ґенерального ґубернатора Трансвалю з платнею 200.000 франків річно. Бота з обуренєм відкинув се предложенє.

Новинки.

Львів дня 8 го цьвітня 1901.

— **П. Вячеслав Залеский,** ц. к. староста урядуючий доси в Президиї ц. к. Намістництва, покликаний до служби в ц. к. Міністерстві справ внутрішних.

— **З Краєвого Союза кредитового.** На підставі постанови III. загальних зборів Краєвого Союза кредитового у Львові з 28 н. ст. марта с. р., Дирекция повідомляє отсим всїх Вп. членів стоваришеня, що 5% дивіденда з чистого зиску за адміністрацийний рік 1900 виплачує ся кождого дня в льокали Краєвого Союза кредитового (ринок ч. 10 І. поверх) межи годиною 12 а 1-ою пополудни окрім недїль і руских сьвят. Роздїленє дивіденди наступає в той спосіб, що цїлу дивіденду одержують члени, котрих повний удїл через цїлий рік 1900 був в стоваришеню; 3/4 дивіденди ті

---

53)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Капітанови Гемільтонови Міґсови так були засмакували напитки під „золотим когутом“, мимо вітриолю в них, як то він казав, — що ідучи в три пути, вернув на корабель пяний як ніч. Він був приклонником гомеопатичного способу, після котрого треба клин клином вибивати, отже щоби якось держати ся, лив в себе без міри корабельний рум. — А на щож у мене лотсман на корабли, коли я маю бути тверезий? — говорив він до свого керманича Мекферзона, попиваючи раз пораз. По тім всім замкнув ся в своїй каютї, і через цїлу дорогу, з Льондону аж до Ґревзенд, вигукував якісь веселі піснї. Наконець втомив ся так, що заснув твердо, і через цїлих пятнайцять годин хропів як медвідь. Аж по тім часї вийшов він на поклад, щоби побачити, що „Чорний Орел“ стояв недалеко Діль, і що якраз витягано котву, щоби поплисти в канал.

Капітан Гемільтон Міґс, вложивши руки в кишенї, допильновував сам розвішуваня вітрил, і кляв на переміну кождому, почавши від керманича, так сердечно і щедро, як би хотів показати, що він не з тих, котрі вдоволяють ся дрібничкою.

Коли накляв ся досить, так, що вже слів єму не ставало, зайшов до каюти і взяв ся до фляшки з румом: ся робота, здаєсь, скріпила его память, чи може помогла єму видумати щось нового, бо він вийшов знову на поклад, і вчепив ся там чоловіка, що стояв при колесї від керми. Відтак став бігати насуплений по покладї, і став роздивляти ся то по хмарах, то по вітрилах, і робити свої критичні замітки, котрі були обчислені на то, щоби его залога набрала великого респекту перед бистроумностию свого капітана.

„Чорний Орел“ обернув ся був другий раз, і мав як-раз виплисти з Ґудвайнів та поплисти в канал, коли очи Міґса побачили случайно рибацку лодку і білий сиґнал на її переднім кінци. Він подивив ся на ню через свій дальновид, котрий спер був на якусь жердку вітрилову, бо руки єму дуже дрожали. Коли так придивляв ся через малу хвильку, лице его набрало виразу якогось здивованя, котрий зараз опісля змінив ся в повну резиґнацию.

— Чуєш, Мек, мене знов напало — відозвав ся він до керманича.

— Що такого, капітане?

— А тото якесь трілїріюм вдарило менї на мозок, бо виджу знову якісь страхи. Видко, що то від зміни воздуха.

— Таже Ви виглядаєте зовсїм здорові — сказав на то керманич з сочувством.

— Може бути; але у мене таки щось не добре в голові. Звичайно привиджують ся менї лиш щури, иногдї й пауки. Але тепер, аби я так жив, дивлю ся і дивлю ся на ту рибацку лодку і виджу на ній панича Езру Джірдльстона а коло него і его старого в якійсь спортовій шапцї та що він вимахує якимсь полотном. Так мене ще нїколи не було взяло. Зажию того лїку, що ще лишив ся з послїдного разу, а відтак піду до буди.

Сказавши то, пішов він до каюти, зажив спору дозу лїку, і ляг на постїль проклинаючи на голос своє нещасте.

Мекферзон, що лишив ся на покладї, здивував ся не менше як і капітан, коли подивив ся через дальновид, і пізнав на рибацкій лодцї обох своїх принципалів. Він приказав зараз обернути головне вітрило і чекав на їх приїзд. За кілька мінут була вже лодка коло них, спущено драбинку, і оба Джірдльстони опинили ся на своїм власнім корабли.

— Де капітан? — спитав шеф фірми.

— На долинї, пане. Чогось трохи мальконтентний. — А керманич любив добирати довгих і рідко уживаних слів, не зважаючи на нїчию особу.

— Можете вітрилом назад навернути — сказав Езра — ми попливемо з Вами.

— Ай, так пане. Наверніть там назад вітрилом! — Вітрило обернуло ся, і корабель плив дальше.

— Маємо полагодити деякі дїла в Іспанії — сказав Джірдльстон до Мекферзона.

— То прийшло так нагло, що ми не могли вже Вас о тім повідомити. А треба конче, щоби ми були там особисто, та й лїпше, щоби ми поїхали на власнім корабли, як щоби ждати на якийсь пасажирский пароход.

— Але де будете спати, пане? — спитав керманич. — Не будете мати нїякої вигоди.

— В каютї суть дві софи, то й буде з нас.

члени, котрих повний удїл був зложений в першім чвертьроцї 1900 р.; $^{2}/_{4}$ дивіденди ті члени, котрих повний удїл був зложений в другім чвертьроцї 1900 р., а $^{1}/_{4}$ дивіденди ті члени, котрих повний удїл був зложений в третім чвертьроцї 1900 р. Від прочих удїлів не буде ся виплачувати нїякої дивіденди за рік 1900. Дивіденда виплачує ся за предложенем книжки удїлової. Дивіденди не підняті до кінця 1901 р. допишуть ся до удїлів дотичного члена (§ 26 статута).

— З „Драматичного товариства ім. Івана Котляревского“ у Львові. Видїл товариства на засїданю дня 2. с. м приняв до відомости: I) заходи Голови товариства, проф. Огоновского і п. Заячківского, в справі винайму Скарбківского театру у Львові, на представленя руского народного театру, на концерти та на аматорскі представленя; II) що вислано на провінцию 57 листів з цеголками на цїль товариства; III) що вислано письма до товариств і поодиноких осіб, з просьбою о приміщене в своїм льокали залучених пушок, призначених на добродїйні датки на цїль товариства. Пушки вислано на отсї адреси: 1—5) тов. „Руска Бесїда“ в Перемишли, Станиславові, Самборі, Бережанах і Тернополи; 6) „Банк звязковий“ в Станиславові; 7) тов „Родина“ в Коломиї; 8) тов. „Народний Дім“ в Чернівцях; 9) тов. „Руска Читальня“ в Кракові; 10) „Руске Касино в Стрию; 11) п. Мариян Карпіньский в Теребовли; 12) п. Стахевич Теодор в Станиславові; 13) п. Клим Рогозиньский в Бучачи; 14) п. Ярослав Коритовский в Калуши; 15—25) філїї „Народної Торговлї“ в Снятинї, Городенцї, Золочеві, Рогатинї, Перемишли, Станиславові, Коломиї, Тернополи, Стрию, Самборі і Бродах; IV) касове справоздане з двох аматорских представлень „Соколиків“: розходи виносили разом з обох представлень 350·28 корон, приходи 312·20 кор. (212 + 100·20) — недобір 38·08 кор.; V) що посол Барвіньский, яко голова лїтературної секциї, поручить на секциї справу видавництва драматичних творів. — Видїл ухвалив: VI) внесене артистичної секциї, аби в Перемишли дати представлене „Соколиків“, комедиї Гр. Цеглиньского в Томину недїлю, дня 21. (лат.) цьвітня) с. р.; VII) просити директора руского народного театру, дра Гриневецкого, аби зволив призначити дохід з одного представленя свого театру на цїль товариства; VIII) закупити ще 33 пушок на збиране добровільних датків; IX) здержати на разї висилку цеголок на провінцию, з огляду на те, що присилані гроші з цеголок ледви покривають видатки на їх висилку. — Видїл поручив секретариятови товариства вислати ще 46 пушок до товариств і поодиноких осіб на провінциї та просити їх, аби зволили примістити пушки в своїх льокалях: *Від Видїлу „Україн.-руского драматичного товариства ім. Івана Котляревского“ у Львові.*

— З Парани. Послїдне число куритибскої Prawd-и доносить про нові кривди руских поселенцїв в кольонїї Жанґадї. Prawda пише: „До Куритиби прибуло перед кількома днями двох кольонїстів-Русинів з Jangad-и просити ц. і к. австро-угорский консулят о опіку супротив нових насильств, доконаних на тій кольонїї. (Перед вісьмома місяцями напали були там бразилїйскі вояки на руских кольонїстів підчас місиї, яку мав на тій осели Василиянин о. Антін Мартинюк з Прудентополїс, і тогдї убили між иншими поселенця Мекелиту. В дни 4 лютого с. р. в ночи невикриті ще злочинцї обляли нафтою руску каплицю і она згоріла. Згоріли також всї образи і прибори, а також приготоване дерево для побільшеня каплицї. — Нїмець Йосиф Кунц видїв утїкаючих підпалників. В попелищи найшли фляшки, з котрих обливано нафтою каплицю. В Жанґадї є тепер 85 руских родин і около 30 польских. Жалують ся они на жовнїрів (є там їх 20), котрі замість працювати при будові дороги до Пальмас, до котрої они придїлені, проводять час на стріляню курий, крадежи безрог і иншого інвентаря поселенцїв. Належить надїяти ся, що ц. і к. консуль п. Поль дасть гнобленим кольонїстам успішну опіку та що слїдство викриє виновників підпаленя церкви. — В справі звістних кривд наших поселенцїв в великаньскій рускій кольонїї Прудентополїс, про що ми доносили в перших днях лютого с. р., пише Prawda: „В наслїдок рекламациї п. консуля Поля, правительство параньске вислало комісаря полїциї п. Павля Assumpcao до Прудентополїс для сконстатованя тих всїх надужить, яким улягали наші поселенцї“.

— Самоубийства. В стрийскім парку у Львові відобрав собі житє вистрілом з револьверу в ночи з пятницї на суботу 22-лїтний Евгеній Борнштайн, син зелїзничого кондуктора. Причиною самоубийства була нещастна любов. — В Перемишли застрілила ся 18-лїтна, дуже хороша панна, названием Юлїя Кос. І тут причиною самоубийства буля нещастна любов. — З Коломиї пишуть: Іван Левицкий, родом з Товстого, інфатерист стационований в Коломиї, стрілив до себе з невідомих причин в намірі самоубийчім, (приложивши люфу до горла). Куля перелетїла по-при горло, відорвала майже цїлий язик і вилетїла оком. Лїкарі узнали, що він ще може жити і відослали его до шпиталя войскового в Станиславові.

— Одно око — 25 процент зарібку. Візник Штайнвендер стратив в дивний спосіб одно око. Він орав на поли близько шляху зелїзницї державної, коли надїхав поїзд, а з комина льокомотиви вилетїла искра і впала Штайнвендерови в око. Він почув зараз страшний біль і мусїв піти до шпиталю. Тут показало ся, що нема ради і треба було ему вибрати око, щоби друге уратувати. Штайнвендер запізвав тогди товариство зелїзницї державної о 20.000 корон за біль, який витерпів, о 315 корон страти зарібку від 24 марта до 15 червня і о ренту по 45 корон на цїле житє в наслїдок зменшеня здібности до заробкованя. Зелїзниця через свого адвоката взяла ся доказувати, що Штайнвендер все лиш удавав, що не стратив ока від искри з льокомотиви, але від того, що ему вапно бризнуло в око, отже відмавляла заплати за біль і ренти за утрату заробкованя. Адвокат позиваючого приставив однакож сьвідків, котрі доказали, як що було і сенат суду торговельного розсудив при оногдашній розправі, що товариство зелїзницї державної обовязане заплатити пошкодованому 2000 К. за біль, 220 К. за утрату зарібку і 15 К. ренти. Отже при вимірі ренти — і се именно важне для подібних случаїв — приняв сенат за основу, що страта одного ока рівнає ся 25-процентовому зменшеню зарібку.

— Таки зараз підемо туди, бо ми дуже змучені.

Коли они зайшли до каюти, ходив Мекперзон ще довгий час по покладї чогось дуже задуманий. Єму то дуже дивно видавало ся, що оба спільники рівночасно вибрали ся в дорогу. А відтак, де їх пакунки? Коли все собі добре розважив, взялось єго якесь зловіще прочутє, але він не говорив о тім нікому, лиш сказав до сокерника, що така „монументальна“ история ще єму нїколи не лучала ся.

47.

„Чорний Орел“ мав зразу незвичайно щасливу дорогу. Вітер гнав ними спокійно і певно в канал, аж третого дня побачили на овидї остров Ушант. Не показувала ся нїяка цїкава лодка канонїрска анї нїяке судно полїцийне, стояче де на засїдцї; але за кождий раз, коли плив попри них якийсь корабель, то Єзра мало не гинув зі страху. Одного разу якась бриґ давала сиґнали а коли нещасливі втікачі побачили як фляґи то підносили ся в гору, то спускали ся в долину, гадали, що вже все пропало. Але незадовго показало ся, що то досить маловажна вість і обом купцям аж лекше відотхнуло ся.

Вітер протих був ще того самого дня, як они виїхали з каналу а цїле море виглядало як би величезна маса живого срібла. Але внаслїдок послїдної бурі филї били все ще високо і „Чорний Орел“ ходив заточки, як би єго командант в нетверезім станї.

Небо над ними було дуже ясне, але вздовж овиду лежала на водї густа мрака. Так було тихо, що було чути, як скрипіли човна, завішені на гаках на кораблї. Від часу до часу чути було якийсь шум, котрий кінчив ся глухим лоскотом мов би щось упало від того, що корабель хитав ся. Але всї голоси заглушувало якесь безпереривне, одностайне кляп-кляп-кляп-кляп, нагадуюче шум парової шруби, так, що забувало ся на хвильку, що „Чорний Орел“ то лиш вітриловий корабель.

— Що то так клапає раз у раз, капітане Міґс? — спитав Джон Джірдльстон нахиливши ся почерез рілінґ[1]), підчас коли старий медвідь морский зі секстантом[2]) в руцї робив свої полуденні спостереженя. Від часу, коли прибули на корабель єго принципали, він держав ся дуже добре і був тверезий як рідко.

— То помпи так роблять — відповів Міґс ховаючи секстант до футералу.

— Помпи! А я гадав, що їх уживає ся, лиш тогди, коли кораблеви грозить небезпечність!

— Як-раз в тій хвили вийшов був Єзра на поклад і прислухував ся цїкаво тій розмові.

— Отсей корабель знаходить ся в небезпечности — сказав Міґс спокійно.

— В небезпечности! — відозвав ся Єзра і подивив ся на ясне небо та спокійне море. — Деж яка небезпечність? Я не гадав Міґс, що з Вас така стара баба.

— Покаже ся — сказав на то мореплавець гнївливо. — Коли корабель не має дна, то він в небезпечности чи підчас погоди, чи непогоди.

— Чи то має значити, що сей корабель не має вже дна?

— Та єсть ще, але такі в нїм місцями дїри, що можна пальцї всунути. Лиш при помочи помп можна ще єго удержати верх води.

— То красна история — сказав Джірдльстон. — А чомуж Ви то давнїйше не говорили? Таж то дуже небезпечно.

— Чому перед тим не говорив? — відозвав ся Міґс. — А хибаж я не приходив до Вас по кождій подорожи, пане Джірдльстон і не говорив, що менї самому дивно, що я знову в Льондонї. Я Вам ще перед роком говорив який то корабель, а Ви сьміяли ся з мене. Тепер видите самі, що мусять моряки зносити.

Джірдльстона взяла злість і він хотів щось на то сказати, але син всяв єго за руку і не допустив до того, бо не добре було перечити ся з Міґсом, доки би не станули в якімсь портї. Они були тепер зовсїм в єго руках.

— Капітан правду каже — сказав він усьміхаючись. — Ти не хочеш чогось зрозуміти, доки аж сам не переконаєш ся. „Чорний Орел“ буде на другий раз направлений, тай подумаємо о тім чи не підвисшити би платнї єго капітанови.

— Міґс лиш замуркотів щось на то, але з того не можна було пізнати, чи то має значити якусь подяку, чи якийсь сумнїв. Здаєсь, що мав на думцї одно і друге.

— Я гадаю — говорив Джірдльстон успокоюючим голосом, — що доки красна погода, дїйстної небезпечности не буде.

— Але то не довго потягне ся — відповів капітан. Барометр був заєдно низше трийцять, коли я сюди їхав а тепер раз у раз спадає. Торік о сїм часї було тут так само. То не віщує нїчого доброго. Подивіть ся на північ. А ти Сендї що на то?

— Коли то взяти в звязи зі спадаючим барометром, то се дуже не добрий знак — відповів на то Шкот.

То зявище, яке звернуло було увагу обох мореплавцїв на себе, не мало, здаєсь, нїякого значіня для обох Джірдльстонів. Мрака на овидї була від півночи трохи грубша як деинде, а кілька тонких хмарок розтягало ся по яснім небі. Рівночасно і море перестало виглядати мовби живе срібло і прибрало вид рапавого, зернистого скла.

— Зачинає вітер дути — сказав Міґс повен надїї. — Кажіть звинути брамові вітрила, пане Мекперзон, а спустити стаґові.

Керманич видав відповідну команду, а а Міґс тимчасом пішов до каюти. Але й зараз

[1]) Рілінґ або релінґ — верхна обкладка кантів корабля на горішнім покладї.

[2]) Секстант — астрономічний прилад до міреня висоти сонця або зьвізд на мори. Єсть то каблук обнимаючий 60 степенїв або шесту часть колеса, від чого і его назва.

Штука, наука і література.

— **Учитель**, ч. 7 з дня 5 цьвітня с. р. Зміст: Душа дитини (конець). — Анґлїєць о анґлїйскій шк лї. — З париской вистави. — Справи руского товариства педаґоґічного. — Дрібне.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Женева 8 цьвітня. З причини ухвали швайцарского правительства, аби видати Італії анархіста Яфея, спільника Брешіого устроїли анархісти і социялісти велику демонстрацию. З росийского конзульства здерто вивіску з росийским орлом і потоптано его ногами. Також перед мешканем італїяньского конзуля устроєно демонстрацию. Участниками демонстрациї були головно Росияни.

Вашинґтон 8 цьвітня. Доносять з Манїлї, що полонений провідник Таґалів Аґінальдо буде випущений на волю, коли видасть до ворохобників маніфест, аби пішли за его приміром і зложили присягу на вірність Сполученим Державам. Коли би Аґінальдо того не зробив буде відданий під суд. Американьскі ґенерали надіють ся, що на зелені сьвята на всіх филипиньских островах настане спокій.

Льондон 6 цьвітня. Кіченер телеґрафує з Преториї: Полковник Плюмер і ґен. Френч обсадили кілька місцевостий і забрали Бурам одну армату, богато возів і худоби. Богато Бурів попало в неволю. Часть Бурів перейшло ріку Оранж вертаючи з Капляндy до Оранії.

Софія 8 цьвітня. Бувший президент міністрів др. Стоїлов помер нині в ночи.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого союза кредитового,** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць март 1901.

Стан довжний:

			Кор. сот.
1.	Уділи		27.827 69
	Фонд резервовий		923 82
		Кор. сот.	
2.	Вкладки:		
	Стан з поч. марта	320.695·42	
	вложено	16.637·35	
	винято	15.241·76	
	Стан з кінц. марта 1901 р.		322.091 01
3.	Пожички затягнені:		
	затягнено		
	сплачено		
	Стан з кінц. місяця		
4.	Сальдо відсотків		7.760 06
5.	Специяльна резерва . . .		122 48
6.	Инші позициї стану довжн.		
	Дивід. непіднята за р. 1900.		1.014 73
7.	Сума .		359.739 79

Стан чинний:

		Кор. сот.	
8.	Пожички уділені:		
	Стан з поч. марта	303.683·18	
	сплачено	3.684·14	
	уділено	26.280·60	
	Стан з кінц. марта 1901 . . .		326.279 64
9.	Движимости		728 70
10.	Льокациї		24.365 19
11.	Кошти спору		— —
12.	Кошти адміністрацийні . . .		1.010 59
13.	Готівка		2.183 05
14.	Друки для товарист. . . .		756 49
	Папери фонду резервового і специяльної резерви		4.416 13
	Сума . .		359.739 79

15.	тов. . .	117.260·34
	скрипти.	109.168·86
	векслї .	99.850·44
		326.279·64

Членів прибуло 8, убуло 0, остало з кінцем марта 1901: 336 з 737, деклярованими уділами в сумі 36.850 К.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$ %. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$—7 %.

Надіслане.

Землю на продаж

а то 350 морґів доброго орного поля, 170 морґів лїса придатного під вируб і 100 морґів сїножати з великою, солодкою травою враз з 7ма мешкальними будинками і будинками господарскими має обшар двірский в Стрілисках старих, п. п. Стрілиска нові, по дуже умірениій цінї.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цінї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх $4^1/_2$% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

— **Правдивий, чистий мід** есть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дітий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто есть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по его смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть его зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінeвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

вийшов на гору та виглядав ще поважнїйше, як перед тим.

— Барометр спав на двайцять вісїм — сказав він. — Я того ще николи не видів від коли їзджу по мори. Кажіть звинути велике вітрило, пане Мекпeрзон, а горішні скоротити.

— Добре, добре капітане.

— Скоротити клївер [3])! — крикнув керманич; — а рушайте ся трохи.

— Кивайте ся, волоцюги! — заверещав Міґс — а ні, то вас вітер здмухне як солому!

Навіть вже й оба купцї зміркували, що то не видумка але що таки направду звіє ся незадовго буря над ними.

— То тота сама буря, що була кілька днїв тому назад — сказав Міґс. — То так буває, що они крутять ся в колесо і вертають назад в то місце, звідки вийшли.

— Ми не тратимо надії, але то таке, що сей корабель не видержить довго, коли ним зачне кидати — відозвав ся керманич, як би перечував щось недоброго.

Вечером звіяла ся найсильнїйша буря. Филї били високо, як звичайно, коли настане вихор.

Нїхто й не думав заходити до каюти. Лїпше було дивити ся і на найстрашнїйше та нести ся страху як замкнути ся мов би в домовинї де навіть і руками не можна було рушити для власного ратунку.

Капітан Гемільтон Міґс хапаючись рілїнґа зайшов аж до того місця, де стояли оба Джірдльстони.

— Подивіть но ся туди! — крикнув він показуючи туди, звідки вітер віяв.

— А то що?

— Якийсь пароход! — крикнув капітан. Він мусїв таки добре крикнути, щоби его було чути серед того шуму і гуку.

— Щож Ви думаєте о нашім положеню? — спитав Езра.

— Дуже зле — відповів Міґс. — Не може бути гірше.

Сказавши то пішов він дальше хапаючись що хвиля за линву як та папуга в клїтцї.

Навіть і оба Джірдльстони добачили вже, що, хоч з початком бурі рідко яка филя впала аж на корабель, тепер поклад стояв заєдно під водою а филї хлюпаючи і лускаючи котили ся безнастанно по через рілїнґ. Міґс дивив ся вже від довшого часу на то і радив щось з своїм керманичем.

— Менї сей корабель чогось зовсїм не подобає ся, Мек — кричав він.

— Та я Вам вірю, бо він повен води — сказав на то керманич.

— Не дивота, коли вода добуває ся до него і зверхи і спід споду. — Люди вже й помучили ся від помпованя а води щораз більше.

— То мабуть вже послїдна подорож, яку ми відбуваємо разом — сказав керманич.

— А що як би ми стануди?

— Ні, я би єму дав де застрягнути; він вже не годен удержати ся на водї. Після моєї калькуляциї, то ми вже десь недалеко від іспаньского побережа. Тогди було би преці більше вигляду, щоби ми самі могли виратувати ся. Я лиш того бою ся, що ніяка лодка не удержить ся на такім мори.

— Правда. Так малиби ми більше вигляду уратувати ся, як колиб ми станули. А відтак він ще й виверне ся, і то так певно як два а два чотири. Ну покажемо їм, що варта така домовина не корабель підчас такої бурі— і старий медвідь морский засьміяв ся при сих словах хрипливим голосом.

В тійже хвили прибіг корабельний сокирник стараючись о скілько можна удержати рівновагу, бо поклад стояв майже простовисно в долину.

— Дїра робить ся щораз більша — сказав він. — Люди таки вже зовсїм помучили ся. Таже то по лївім боцї видко землю.

(Конець буде.)

[3]) Велике, трикутне вітрило.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)